

Τοῖ οἱ πειρατεῖται

Λουδοβίκου Μπουσενάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὁ ξενοδόχος ὠστόσο μωρίστηκε τὴν καλὴ πελατεία. Γιατὶ συχνὰ κάτω ἀπ' τὰ κουρέλλια τους, ὁ σθ' ἀγκυμεν κρύβουν τὰ πλοῦσα κέρδη τους ὡς χρυσοθηρὸν ἢ τὰ μεροκάματα ἑνὸς ὀλοκλήρου χρόνου.

Ἦξερε καλὰ ἐπίσης καλὰ τὴ ζωὴ τῶν σθ' ἀγκυμεν. Ἦξερε πὼς μοιάζει μετ' τὴ ζωὴ τῶν ναυτικῶν, ποῦ, μόλις πατήσουν στὴ γῆ, ἔπειτα ἀπὸ ταξεῖδι πολλῶν μηνῶν, ἀρχίζουν κάθε εἴδους γλέντια, ξεθεύοντας ἀκυλλόγιστα τὰ χρήματα ποῦ μετ' ὅσους κόπους κέρδισαν.

Προσποιήθηκε λοιπὸν, καθὼς τοὺς εἶδε σκονισμένους κ' ἰδρωμένους, ὅτι τοὺς πήρε πρὸς τὰς φτωγὰς διαθάλους ποῦ πεινούσαν καὶ διψοῦσαν, καὶ τοὺς φώναξε ὅτι εἶχε τὴν εὐχαρίστησι νὰ τοὺς προσφέρει δωρεὰν ἕνα ποτήρι τσάι.

Αὐτὴ ἡ πρότασις διμῶς προκάλεσε τὴν ἀγανάκτησι τῶν σθ' ἀγκυμεν.

—Τσάι! φώναξαν. Ἄρκετ' ἤμιας ἕναν ὀλοκλήρου χρόνου. Τώρα εἰμαστε πλοῖσι καὶ θὰ πούμε ὅτι μὰς ἀρέσει... Περιφρονοῦμε τὸ τσάι ποῦ μὰς προσφέρετε καὶ θὰ πούμε μπράντου... ἀπὸ τὸ καλύτερο. ἀπ' αὐτὸ ποῦ πίνουν οἱ λόρδοι... Ἐξ ἄλλου θὰ σὲ πληρώσουμε σὺν λόρδοι!

Ἡ κατεργαριά τοῦ ξενοδόχου εἶχε πετύχει περίφημα. Ἐμαθεῖ ἔτσι πὼς οἱ τυχοδιώκται αὐτοὶ εἶχαν χρυσοφί καὶ ἄφθονο ἴσως. Κι' ἔπρεπε τὸ χρῆμα νὰ περάσει ἀπὸ τὴς τσάπες τους στὶς δικές τους. Αὐτὸ ἦταν ζήτημα δυο-τριῶν ἡμερῶν τὸ πολὺ.

Ἔσπευσε λοιπὸν νὰ μὴ μέσα στὸ πανδοχεῖο του κ' ἀμέσως ξαναγύρισε μετ' ἑξὶς μπουτιλιέ μπράντου, τίς ὅποιες κ' ἔδωσε στοὺς σθ' ἀγκυμεν ποῦ ξεκομίζοντοσαν κάτω ἀπὸ ἕνα κομμιόδευτρο. Γιατὶ, ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δὲν εἶχαν μὴ μέσα στὴ σάλλα τοῦ πανδοχείου, ἐπειδὴ ἤξεραν καὶ μόνοι τους σὲ τί πειρασμοὺς θὰ τοὺς ἔθεζαν τὰ πιστὰ ποῦ βρισκόντουσαν ἐκεῖ μέσα. Ὁ ξενοδόχος πάλι, ὁ ὅποιος ἤξερε κ' αὐτὸς πὼς ἄδύνατες ἦσαν ἡ ἀποφάσεις του καὶ πόσο μεγάλη ἡ ἀγάπη τους πρὸς τὸ πιστό, δὲν ἐπέμεινε νὰ περάσουν μέσα. Ἦταν βέβαιος πὼς σὲ λίγο θάμπαιναν μόνοι τους.

Τοῦξ εἶχε πάει ἀπ' τὸ καλύτερο τοῦ μπράντου ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὸ ποῦ δυνατὸ κ' ἐκείνου τὸ βρήκαν ἐξάιρετο.

Μὰ δυὸ μπουκάλες γιὰ εἰκοσι ἄνθρωπους, εἶνε σταγόν ἕν τὸ ὄκεανῷ, ἕνα ἀυγὸ γιὰ ἕνα σὺνταγμα στρατοῦ. Μὲ τὸ λιγοστὸ ὠστόσο αὐτὸ μπράντου, τὰ μάτια ἀναφαν ἕν ἢ γλῶσσες ἄρχισαν νὰ γλεῖφουν τὰ χεῖλη.

—Αὐτὸ τὸ μπράντου εἶνε περίφημο. Πῶς σοῦ φαίνεται Μουλλερ; Τί λές καὶ σὺ, Ὁθεν;

—Ὁ! οἱ Γερμανοὶ ἠνομάζονται σὺνηθῶς Μουλλερ, μεταξὺ τῶν τυχοδιωκτῶν αὐτῶν, καὶ ὅλοι οἱ Ἴρλανδοὶ ἀκοῦνε στὸ ὄνομα Ὁθεν.

—Υπέροχο! φώναξε κάποιος ἄλλος, ὁ Ντικ ὁ Ἄγγλος. Κι' ὅλοι: μαζὸ οἱ σθ' ἀγκυμεν, ἀπειθυνομένοι πρὸς τὸν ξενοδόχο, τοῦ εἶπαν:

—Τὸ μπράντου σοῦ εἶνε πολὺ ὄρατο. Πόσο τὸ πουλάς;

—Δὲν τὸ πουλάω, τὸ προσφέρω, ἀπάντησε μ' ἀξιοπρέπεια ὁ «λόρδος».

—Ὁ διάβολος νὰ σοῦ σφραγίσῃ γιὰ πάντα τὸ στόμα σου, μ' αὐτὴ τὴ γενναϊοδωρία σοῦ, ποῦ μοιάζει μ' ἐλεημοσύνη... φώναξε ἕν οἱ σθ' ἀγκυμεν.

Ἐγὶα ζητιῶνες ἀπένταρους μὰς νομίζεις λοιπὸν; ..

Ἐμάθε λοιπὸν, κύριε ξενοδόχε, ὅτι πηγαίνουμε στὸ Σθάν-Χιλ, πὸ τὰ θάβειάσομε ἐκεῖ πολλὰ βάρηλια, θὰ σπάζουμε πολλὰ ποτήρια καὶ θὰ πούμε σὺν ἄνθρωποι ποῦ τὸ στομάχι τους κλείνει ὀλοκλήρη τὴν ἔρημο τοῦ Καρκαραροῦκ!

—Πολὺ καλὰ. Τέχντημ! Πολὺ καλὰ. Ἐχετε δίκιο. Μὰ δὲν φτάνει τὸ ὅτι δεχτήκατε ἀπὸ τὸν ἔρημότη αὐτοῦ ἔδω τὸ

σπιτιοῦ ἕνα ποτηράκι μπράντου. Ὁ δρόμος εἶνε πολὺς ἀκόμα ἀπὸ δῶ ὡς τὸ Σθάν-Χιλ.

—Ἀφήστε με λοιπὸν νὰ σὰς προσφέρω κ' ἕνα ποτηράκι ροῦμι ἀπὸ δαμάσκηνο, ποῦ μοσκοβολεῖ σὺν κρίνο καὶ ποῦ εἶνε γλυκὸ σὺν τὸ μέλι τῶν ἀγρίων μελισσῶν.

—Εὐχαρίστως! ἀπάντησαν οἱ τυχοδιώκται. Μὰ ἡ εὐγένεια ἐπιβάλλει νὰ πληρώσουμε ἐμεῖς αὐτὸ τὸ κέρασμα... Εἴμαστε πλοῖσι... Ἐχομε πολλὰ λεπτὰ..

—Σιωπὴ, παιδιὰ! τοὺς διέκοψε ὁ ξενοδόχος. Δὲν κάνει νὰ μιλάτε πρὸς λεπτὰ.. Οἱ λησταὶ εἶνε πατοῦ καὶ τὰ δέντρα ἔχουν αὐτὰ. Εὐχαρίστως θὰ πῶ ἕνα ποτήρι στὴν ὑγεία σας, μὰ θὰ λυπόμουν πολὺ ἂν σὰς..

Ὁ ξενοδόχος ἔφερε σὲ λίγο θριαμβευτικὰ μιά νταμιζάνα ποῦ θὰ χωροῦσε δέκα λίτρες τουλάχιστο καὶ ποῦ τὸ φθίνο περι- κάλυμμά της φθαρμένο, ἔδω καὶ κε', εἶδεινε πόσο παλαιὸ ἦταν τὸ περιεχόμενό της.

—Μὰ εἶνε πολὺ! φώναξε ὁ Ὁθεν, ποῦ σὺν Ἴρλανδοῦς ἦταν ταγκούνης καὶ σκεφτόταν τὰ χρήματα ποῦ ἔδιδε.

—Παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ ξενοδόχος, ἂν ἀγαπᾷς τὸ χρῶμά σοῦ, φύλαξέ το.. Πιὲς ὄμως! Αὐτὸ ἀφορᾷ μόνο ἐμένα.

Ἐνας ψιθουρος ἐπιδοκιμασίας ὑποδέχτηκε τὰ λόγια τοῦ φιλόξενο ξενοδόχου κ' οἱ σὺντροφοὶ τοῦ Ἴρλανδοῦ ἄρχισαν νὰ τὸν κοροιδεύουν γιὰ τὴ φιλαργία του.

Τότε ἐκείνος, μαγιασμένος, τραβήξε τὸ σουγιά του, τὸν ὄνοιξε μὲ μιά δραματικὴ χειρονομία καὶ ἀποσφράγισε τὴ νταμιζάνα, φωνάζοντας:

—Νά!.. Νά!.. Ἀδέρφια μου, ὁ Ὁθεν εἶνε πλοῖσι... Τί εἶνε αὐτὴ ἡ μπουτιλία; Ἐνα τίποτε.. Σὰς τὴν προσφέρω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά..

Ἐνὰ κ' εἴω, ξενοδόχος τοῦ διαβόλου, πληρώσου!..

Οἱ σθ' ἀγκυμεν ἔβρισαν κ' ἕνα δυνατὸ ὄρα, βλεπόντες τὸν Ὁθεν νὰ βγάξῃ μιά παραφουσκωμένη ζώνη, ποῦ εἶχε ὀλόγυρα στὴ μέση του, τὴ χροῖτα γεμάτη χρυσοκοκκίαι καὶ νὰ τὴ δινῇ στὸν ξενοδόχο.

Καὶ γιὰ νὰ τιμησοῦν τὸν ἀμφιτροῦνα, ἀδείασαν τὴν νταμιζάνα ὡς τὴν τελευταία της σταγόνα..

Ἔτσι κ' ἡ δίψα τους μεγάλωσε καὶ συγχρόνως ἄρχισαν καὶ νὰ πεινάει.

—Μπᾶ! ἔκανε ὁ Ντικ, ποῦ τὰ μάγουλά του εἶχαν κοκκινίσει ἔλαφρα. Ὅπως ἔλεγε πρὸ ὀλίγου κ' ὁ ξενοδόχος, τὸ Σθάν-Χιλ εἶνε μακριὰ ἀπὸ δῶ.. Τί θὰ λέγατε ἂν σὰς πρότεινα νὰ τιμηθῶμε καὶ κί ποῦ γιὰ νὰ σταλωθοῦμε; ..

—Ἐ, ξενοδόχε τοῦ διαβόλου, τί ἔχεις νὰ μὰς προσφέρῃς;

—Ἐνα βαρελάκι μ' ἀντζούρες ἀσούγκριτες.. τὸ προτελευταῖο μου.. Ὅδτε ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἡ βασιλοῦσά μας, ποῦ ὁ Θεὸς νὰ τὴ φυλάξῃ, δὲν τρώει τέτοιες..

—Ζήτω λοιπὸν ἡ ἀντζούρες!..

Καὶ ὁ ὄμιλος τῶν σθ' ἀγκυμεν μῆκε μέσα στὴ μεγάλη σάλλα τοῦ πανδοχείου, ὅπου ἕνα τραπέζι εἶχε ἐτοιμαστὴ ἐντωμεταξὺ ἐπίτηδες μετ' πολυτέλεια, τὴν ὅποια δὲν περιμενε νὰ βρῇ κανεὶς σ' αὐτὰ τὰ μέρη: Τραπεζοζομάντηλα καὶ πιστοῖες κάτασπρα, πιάτα πολυτελῆ, ποτήρια ποῦ ἔλαμπαν—πράγματα δηλαδὴ μετ' ἂν ὅποια τὰ κουρέλλια τῶν σθ' ἀγκυμεν ἀποτελοῦσαν χυπητὴ ἀντίθεσι.

Τὸ βαρέλι μετ' ἡ σαρδέλλες ἦταν φριχτὰ ἀλατισμένο. Ὁ ξενοδόχος τὸ εἶχε προσφέρει σκοπίμως. Ἐπρεπε νὰ πῶν σὺν σφουγγαρία γιὰ νὰ σήσουν τὴ δίψα ποῦ τοὺς ἔφερε..

Ἔτσι, οἱ ταξειδιῶτες μὰς ἀναμνίμοι σὲ λίγο, ἀνέβησαν τὴν ἀναχώρησίν τους γιὰ τὴν ἄλλη μέρα.. Ἐντωμεταξὺ, τὶ ἄλλα μπορούσαν νὰ κάνουν, παρὰ νὰ πίνουν. Ἡ κάβα τοῦ «λόρδου» ξενοδόχου ἦταν ἀνεξάντητος.

Κι' οἱ σθ' ἀγκυμεν ἄρχισαν πράγματι νὰ πίνουν, σὺν ἀνθρωποὶ ποῦ δὲν ἔχουν καιρὸ γιὰ χάσιμο.

Μετὰ τὰ ὀρεκτικά, ἔθε κ' ἡ σειρά τῶν φαγητῶν, φαγητῶν ποῦ κεντοῦσαν τὴν ὄρεσι. Καθὼς μάλιστα συνουθεύοντοσαν μετ' ἀσθονο πιστό, οἱ φτωχοὶ μὰς διαβόλου ἔπεσαν σὲ λίγο σὲ μ' ἀπερίγραπτη μέθη.

Ἐπειτα ὁ ξενοδόχος τοὺς ἔφερε χαριτὰ κ' ἄρχισαν νὰ παίξουν λυσοσασμένα. Ἐπαίζαν γιὰ νὰ περάσουν τὴν ὥρα, γιὰτὶ τὰ κέρδη δὲν ἔμπαιναν στίς τσάπες τῶν κερδισμένων, ἀλλὰ χορσίμευαν γιὰ νὰ πληρώνωνται καινούργια κέραματα. Κατόπιν ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν ἡλίθια τραγουδιὰ, ποῦ τὰ διέκοπτε ὁ

ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΥΝ

λοσυγκας τους. "Επειτα άρχισαν κι' οι καυγάδες, άποτέλεσμα τών οποίων ήταν νά κυλίσουν κάτω άπ' τά τραπέζια, νικηταί και ήττημένοι.

Τέλος, έπειτα άπό ένα άπερίγραπτο γλέντι, πού βάσταξε σαραντακόκτω ώρες, άρχισαν νά φτιάχνουν άπ' τά διάφορα πιεστά άκατονόμαστα μίγματα και νά τά πίνουν μονορούφι σέ μεγάλη ποτήρια.

Ο Ξενοδόχος έντωμεταξύ έκανε χρυσές δουλειές, γιατί τά έξοδα τού άπερίγραπτου αύτου γλεντιού πληρωνόντουσαν τούς μετρητάς και χωρίς παζάρια. Πολλοί άπό τούς πελάτες του είχαν έλαφάρωθη κιόλας έντελώς άπ' τά χρήματά τους, πού μέ τόσους μόχθους και μέσως σέ τόσο καιρό είχαν συγκεντρώσει.

"Ετσι, ό λαμπρός αυτός άνθρωπος σκεφτόταν ότι σέ λίγο θά έφτανε πειά ή στιγμή πού θά πετούσε έξω άπό τήν πόρτα τούς πελάτες του, τούς οποίους θά είχε άπογυμνώσει πειά έντελώς.

Η τρίτη μέρα τού γλεντιού είχε ξημερώσει πειά. Τότε ένας μοναχικός ταξιδιωτής φάνηκε στό δυσδατο μονοπάτι πού ώδηγούσε στό πανδοχείο, άπ' τó όποιο άντηχούσε ένα παράδοχο κονσέρτο τραγουδιών και ροχαλιτών. "Άνοιξε άπότομα τήν πόρτα, κύτταξε μία στιγμή τó άλλόκοτο θέαμα πού παρουσιάζαν όι μεθυσμένοι και πήγε και κάθισε σ' ένα άπό τά τραπέζια του.

Ο νεοφερμένος ήταν ένας άντρας μέ τολημρό παρουσιαστικό, καμμάτι τριανταριά χρόνων. Τó ψηλό του ανάστημα, κομπο και καλοφτιαγμένο, παρουσίαζε μία δύναμη και μία εκκίνηση άσυνήθιστες. Τά δύο μαύρα μάτια του έλαμπαν σάν μαυρισμένο άτσάλι, κάτ' άπ' τó πλατύγυρο καπέλλο του. Τó λεπτό του μαύρο μουστάκι έσοκίαζε ένς στόμα μ' έκφραση έλαφράς σαρκαστικής, μέ χείλη παχειά και κατακόκκινα. Οί δρόμοι στό ύπαιθρο είχαν ψήσει τήν έπιδερμίδα. Τά ρούχα του ήταν σχισμένα σέ πολλά μέρη, μέ παρ' όλ' αυτά, θά τόν έπαρνε κανείς γιά μεγάλο άρχοντα μεταμφιεσμένο σέ τυχοδιώκτη.

Οί σβάγκρες, χαλιμαμένοι άπό τó πιστό, μόλις πρόσεξαν τήν έσοδό του κι' αύτοι πού διατηρούσαν άκόμα κάποια λάμψη άντιλήφιας, τόν ύποδέχτηκαν άδελφικά. "Εκείνη τή στιγμή, ό Ξενοδόχος είχε έξαφανιστή γιά πέμπτη ίσως φορά στό άνοιγμα τού ύπογειου του, άπ' όπου άκουγόntonσαν ψιθυροί φωνές. Αύτοι όι ψιθυροί, πού τούς πρόσεξε ό νεοφερμένος σέ μία στιγμή σχετικής ήσυχίας τών πελατών, τράβηξαν άμέσως τó ένδιαφέρον του. Προχώρησε άμέσως μέ προσφύλαξε ώς τó άνοιγμα τού ύπογειου, κρύφτηκε πίσω άπό ένα χοντροκαυωμένο μπουφέ κι' άρχισε ν' άφογκράζεται.

Η ασήχητη μέσα στό ύπόγειο βόασε πολύ. Θά ήταν ίσως πολύ ένδιαφέρουσα, γιατί ό νεοφερμένος δέν μπόρεσε νά συγκράτηση ένα σκίτημα και κρύφτηκε άκόμα καλύτερα.

—Η στιγμή μέν πολύτιμη, έλεγε μία φωνή σφουριχτή. "Άς βιασούμε. Τό βράδυ ίσως θά εινε πολύ άφρά.

—Μά, άπάντησε ό Ξενοδόχος, δέν μπορώ νά κάνω τίποτε. Μερικοί έχουν άκόμα χρήματα.. Τί νά γίνη;

—Πρέπει νά τούς τά πάρουμε... Άμέσως. Η σωτηρία μας άπαιτεί νά τούς έχουμε στή διάθεσί μας. Ο άρχηγός φτάνει... Είμαστε άποκλεισμένοι... Τί νά κάνουμε;

—Πράγματι, ή κατάσταση εινε σοβαρή.

—"Αί! Άν αύτός ό καταραμένος Γάλλος δέν μου είχε σπάσει τόν έναν ώμο μέ τόν πυροβόλιόμó τής καραμπινάς του, θά μπόρουσα νά τούς δέσω και

νά τούς κατεβάσω κάτω γιά νά τούς βάλω νά δουλέψουν.

—Μπορώ νά σέ βοηθήσω. Μά αν άντισταθούν;

—Μία μαχαίρια στόν πύθρικούς και μία χούφτα χρυσάφι στόν πύθρικούς.

—Νά! Κύτταξέ τους και μόνος σου!..

"Ενα πρόσωπο χλωμό πρόβαλε άργά άπ' τó άνοιγμα τού ύπογειου. Ο Φρικέτος ή Πιέρ λά Γκάλλ θά τó άναγνώριζαν άμέσως, γιατί άνήκε στόν "Αμερικάνο πειρατή Χολλινταύ. Μά τί ήθελε τόχα αύτός εκεί;..

—Καλά, έπρε στόν Ξενοδόχο. "Έχεις άκόμα δυό ώρες στή διάθεσί σου γιά νά τούς άποδηλητηριάσης..

"Επειτα έξαφανίστηκε μέσως στό ύπόγειο. Τότε ό νεοφερμένος έγκατέλειψε τó παρατηρητήριο του πίσω άπ' τó μπουφέ και ξανακάθισε άνάμεσα στός κοιμισμένους μεθυσμένους, προσποιούμενος κι' αύτός πώς κοιμάται και χρησιμοποιώντας γιά μαξιλάρι του τó κορμί τού "Οθεν

"Εκείνη τή στιγμή, ό Ξενοδόχος έκανε τήν επανεμφάνισή του.

XI

Ο ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΕΘΥΣΜΕΝΩΝ. — ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΗΣ ΥΠΟΓΕΙΑΣ ΑΒΥΣΣΟΥ.— ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗ ΛΙΜΝΗ.— ΤΟ ΕΓΚΑΤΑΕΛΕΙΜΜΕΝΟ ΟΡΥΧΕΙΟ.— ΕΝΑ ΑΛΛΟΚΟΤΟ ΣΥΝΗΗΜΑ ΤΩΝ ΑΝΥΠΟΠΤΩΝ ΣΒΑΓΚΜΕΝ— ΤΑ ΒΑΡΕΛΙΑ ΤΑ ΧΩΜΕΝΑ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΝΕΡΟ, ΚΤΛ. ΚΤΛ.

Ο Ξενοδόχος ήταν πολύ ίκανός στήν κατασκευή πιστών μοναδικών. Μέσα στό ύπόγειο λοιπόν, κατασκεύασε τόσο δυνατά μίγματα πιστών, μέ όποια έδωσε κατόπιν στόν πελάτες του, ώστε, έπειτ' άπό μία ώρα, είχαν βυθιστή όλοι στόν πύθρ ύπνο. Ούτε κανόνι δέν θά μπόρουσε νά τούς ζυμπήση.

Τότε, σκούβατας πρós τά άνοιγμα τού ύπογειου πού ήταν πάντα άνοιχτό, σφίριξε συνθηματικά.

Η χλωμή βιη τού Χολλινταύ πρόβαλε γιά δεύτερη φορά.

—Εν τάξει, μίστερ Χολλινταύ, έπρε ό Ξενοδόχος.

—Ωλ ράιτ, άπάντησε ό "Αμερικάνος.

Ο Ξενοδόχος ούτε καν είχε άντιληφθή τήν άφιξη τού άγνώστου, ό οποίος, υπερβεμένος άνάμεσα στός άλλους, είχε παρακολουθήσει τά πάντα. Εινε περιτόν νά πούμε πώς ούτε είχε άγγίξει τά τελευταία πιστά, πού είχε φέρε προ όλίγου ό Ξενοδόχος, θέλοντας νά συμπληρώση τó μεθύσι τών πελατών του.

"Αν κι' έκανε κι' αύτός τó μεθυσμένο, έν τούτους διατηρούσε όλη του τή διασητική διαύφεια και τή δύναμή του. Ο Ξενοδόχος τώρα άρχισε ν' άφελγλήζη τούς πελάτες του νά τούς παίρνη τά μαχαίρια τους, τά πείσοτρόφα τους και απές τίς ζώνες τους, πού είχαν άκόμα λιγοστά κομμάτια ή ψηγμάτα χρυσού.

Ο άγνωστος, πού τόν παρακολουθούσε έντωμεταξύ μέ τήν άκρη τού ματιού του, έβγαλε μέ χίλιες προσφύλαξεις τó ρεβόλβερ του και τó μαχαίρι του, τά έχωσε κάτω άπ' τó τραπέζι, και τά ξαναπήρε μέ χίλιες προσφύλαξεις πάλι, άφού ό Ξενοδόχος τόν έρέυνησε κι' αύτόν, όπως και τούς άλλους.

Ο Χολλινταύ παρακολουθούσε μέ τή συνθισμένη του άπάθεια αύτή τή νουθερία, πού ό Ξενοδόχος τήν έκανε μέ έπιτηδειότητα, πού θά τή ζήλευσε κι' ό πύθρ ίκανός λατωπότης.

"Επειτα, ένας ύπνέτης, μέ πρόσωπο άποκτημένο άπ' τó πιστό, παρουσιάστηκε σ' ένα

Ο άρχιπειρατής Μπουόκαρεν

